

ἐδυσκολεύοντο νὰ ἐννοῶσιν ἀλλήλους, ἀλλὰ καὶ τὰ ἴδια αὐτῶν συγγράμματα νὰ καταλαμβάνωσι. Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν τῷ 1812 συνέταξα καὶ ἐγὼ κωμωδίαν τινὰ κατ' αὐτῶν ἐπιγραφομένην «Κορακιστικὰ τῶν σοφῶν.» Ὁ σκοπὸς μου ἦτο οὐχὶ νὰ προσβάλω τὸ σύστημα τοῦ Κοραῆ, ἀλλὰ ν' ἀποδείξω τοὺς παραλογισμοὺς ἐκείνων, οἵτινες αὐτὸ παρεμόρφωσαν. Ἀγαθὴ τύχη! τὸ σύγγραμμά μου ἐχρησίμευσε διότι ὡς ὄπλον ἀστείμου ἀνέστειλε τὰς προόδους τῆς γελοιώδους ἐπιδημίας ἐκείνης.

Ὁ καιρὸς ἐστερέωσε τὸ σύστημα τοῦ Κοραῆ. Διότι οἱ φρόνιμοι ἄνδρες ἐδέχθησαν αὐτὸ ἐκτὸς μικρᾶς τινος μερίδος. Ἐκτοτε ἡ γλῶσσα ἀνέπτυσσεν ἐν τοῖς συγγράμμασιν ἀληθῶς ἐλληνικὴν ὠραιότητα καὶ κατὰ τὴν ὁμιλίαν μάλιστα πολλὴν καθαρότητα καὶ κομψότητα. Μὴ φανταζώμεθα ὅμως ὅτι μόνος ὁ Κοραῆς ἐνίσχυσε τὰς προόδους ταύτας. Διότι ἀδικοῦμεν, ἂν παραβλέψωμεν καὶ ἄλλους, οἷον τοὺς ἀδελφοὺς Οἰκονόμους, Βάμβαν, Γαζῆν, Ἀργυρόπουλον, Χρησταρῆν, Ἰατρόπουλον, Πολυχρονιάδην, Πίχολον καὶ Ἀσώπιον. Ἐπειδὴ πάντες οἱ σοφοὶ οὗτοι συνήργησαν διὰ τῶν συγγραμμάτων ὅπως λάβῃ ἡ ἐλληνικὴ γλῶσσα τὸν